

ZÉNITH OTELI

OSCAR COOP-PHANE

OSCAR COOP-PHAN

15 Aralık 1988 tarihinde Fransa'da doğdu. İki sene boyunca felsefe bölümüne hazırlık sınıflarına gittikten sonra 20 yaşında Berlin'e göçtü, bir sene boyunca bir yandan Proust okuyup tekno kulüplerinde – kendi deyimiyle – nöronlarını yakarken bir yandan da kendini yazmaya adanmıştı. Orada yazdığı, Paris'e döndüğünde Finitude tarafından yayımlanan ilk romanı *Zénith-Hôtel* (Zénith Oteli) ile 2012 yılında genç yazarlara yönelik Flore Ödülü'nü kazandı. Diğer romanları: *Demain Berlin* (2013, Finitude), *Octobre* (2014, Finitude) ve *Mâcher la poussière* (2016, Grasset).

ZÉNITH OTELI

OSCAR COOP-PHANE

Ayrıntı: 1279
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 113

Zénith Oteli
Oscar Coop-Phane

Kitabın Özgün Adı
Zénith-Hôtel

Fransızcadan Çeviren
Selay Sarı

Son Okuma
Ahmet Batmaz

© Editions Finitude, 2012
All rights reserved

No part of this book may be reproduced, in any form without
written permission from the publisher. Published by arrangement
with Editions Finitude via AnotoliaLit Agency

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
AnotoliaLit Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Bu kitabın Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Kâni Kumanovalı

Baskı ve Cilt
Ali Laçin - Barış Matbaa-Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286
Topkapı/Zeytinburnu - İstanbul - Tel. 0212 567 11 00
Sertifika No: 33160

Birinci Basım: Ocak 2019
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-358-1
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi

facebook.com/ayrintiyayinevi

instagram.com/ayrintiyayinlari

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

GECE GÜNDÜZÜ DÜŞLÜYOR
Ingvar Ambjørnsen

YANIK DİLLER
C. Palahniuk, R. Thomas D. Widmyer

NEW YORK'TA İKİ AYLAK SANATÇI
Warhol ve Giorno - Cyrille Martinez

ÖTEKİ ŞEHİR
Michal Ajvaz

İNTİKAMLAR
Philippe Djian

SAVRULANLAR
Deniz Utlu

GAMMAZ CEKETİ
Christopher Goffard

ÖLÜM KALIM OYUNU
Emmett Grogan

ZOKA
Chuck Palahniuk

UYDURMA BİR ŞEYLER
Chuck Palahniuk

Uyandığında dişlerim yağlı olur. Ağzımda pis bir tat vardır. Hayvani, biraz iğrenç bir tat. Yine de yattığım zamanki tada tercih ederim, başkalarının ve onların pisliğinin tadına. Vücutum beni rahatsız eder. Çarşafımın altında az şişmiş eski bir çuval gibi uzanır. Bu hasta vücuda çok fazla dokunmamaya çalışırım, onu avuçlayan çok fazla el var. Kirli çarşafımın altında biraz daha dinlenmesi lazım.

Yatakta sigara içerim. Bazen kül çarşafa düşer. Artık temizlemediğim küçük gri lekeler yapar. Küllerimle uyurum, tıpkı bir mezarda gibi.

Sabahları tırnaklarım acır. Parmaklarımın ucu soğuktur, biraz uyuşmuş. Alkolden diyorlar. Bilmiyorum.

Saçlarım yağlı, enseme yapışıyorlar.

Biraz doğrulurum. Yastığı kaldırdığımda içinden tüyler kaçar. Beyaz karolara doğru hafifçe uçuşurlar. Başımı duvara yaslarım. Kafamı bir kez daha kaşıyıp bir sigara yakarım. Yanında, yatağımın ucunda duran eski plastik

şışeden biraz su içerim. Her akşam koridordaki küçük evyede doldurduğum şişe.

Gerçek bir yatağım yok. Bu artık katlamadığım bir kanepede.

Sonrasında işemek gerekir. Tuvalet koridorda. Ayakkabılarımı giymem lazım, yerler çamurlu. Bu gerçek bir tuvalet değil. Sadece bir delik ve iki seramik basamak. Denilene göre Türkiye’de sadece böyle sıcıyorlarmış. Bu tuvalette insan çok saçma durur. Çişim suya düşerken ses çıkarır: Beni güldüren güçlü bir ses. Büyük sifonun küçük zincirini çekerim. Dikkat etmek lazım, bazen insanın baldırlarına sığar.

Ayaklarımı koridorun karolarında sürükleyerek odama dönerim. Kapım açık. Tuvalete gittiğimde asla kapatmam. Biri girse onu duyarım.

Koridordaki evyede yüzümü ıslatırım. Sonra onu geceliğimin ucuyla kurularım. Gecelik biraz yırtık. Yine de onu severim, cildimin üzerinde kaba bir şey. Saf bir tarafı var. Erkekler onu görmez.

Güne kahvesiz başlamam. Akşamları, eğer kalmadıysa, almak için Clichy Meydanı’ndaki markete kadar yürürüm. Orada kahve pahalı olur. Amsterdam Sokağı’nı tırmanmak gerekir. Bu da sabahları kahveye ne kadar ihtiyacım olduğunun kanıtıdır.

Önceleri Jeannot’nun mekânında, tezgâhta içiyordum kahvemi. Jeannot’nun keyfi hep yerindeydi. Şakalar yapardı. Karısını bir kazada kaybetmişti. Ondan bahsettiği zaman gülümser. İyi anları, onun karılara özgü huylarını hatırlar. Orada arkadaşlar da olurdu. Küçük serseriler, feleğin sillesini yemişler, mahallenin eskileri. Herkes Pernod ya da beyaz şarap içer. Ama Jeannot’nun yerinde artık sigara içilmiyor. Benim kahvemle bir sigara içmem

şart. Artık oraya gitmiyorum. Bunu Jeannot'ya böyle söyledim. Ama bana inanmıyor. Başka yerlere, kendi deyişimiyle rakiplerine gittiğime inanıyor. Dediğine göre onun bistrosu için fazla snopmuşum. Prensellik taslıyormuşum. Mekânın önünden geçtiğimde beni görmemiş gibi yapıyor. Şu tütün karşıtı yasalar hikâyesi çok üzücü. Komşum Lulu hep oraya gidiyor. Bana Jeannot'nun benim prensellik tasladığımı düşündüğünü söyleyen o.

Kahvemi yalnız başıma, odamda, sigaralarımı tütürürken içerim. Avunmak için kendime bunun ekonomik olduğunu söylerim.

İtalyan bir aletim var. Metal bir kahve demliği. Su ve kahve koyup üst kısmı çevirerek takarım. Kaynadığında demliği ateşten almak gerekir. Yağla kaplı elektrikli bir ocağım var. Çalıştırdığımda biraz kötü kokuyor ama iş görüyor. Belki bir gün yenisini alırım.

Kahvemi içerim, bir sigara yakarım. Televizyon yok, radyo yok. Bir nefes çektiğimde tütünün yanmasını dinlerim. Dinlendirici. Düşünmemeye çalışırım. Masayı yatağıma yaklaştırdım. Orada oturup, sigaralar yakıp kahve içerim.

Kalkıyorum. Komodinden bir havlu alıp komşum Lulu'ya gidiyorum. Duşum yok. Onunkini kullanmama izin veriyor.

Böylesi daha rahat. Önceleri ortak banyoya gitmem gerekiyordu. Kapıda sürgü yok, su azıcık akıyor ve yerdeki karolar leş gibi. Ev sahibine banyoyu yaptırtmasını yüzlerce kez söyledik. Hiç duyası yok. Şöyle diyor: Zaten sizin gibi insanları evime alıyorum! O zaman beni uğraştırmayacaksınız. Hiç uğraştırmayalım istiyor, söz konusu kiralar olmadıkça. Onlarla çok güzel ilgileniyor ahmak. Biliyorum, herkesin kendi ekmek parası ama o da bu kadar adi olmak için sebep değil.

Dolma parmaklı. Onları tezgâhta tıklattır. Otelci olduğunu söyler. İşletmesinden bahseder. Gururlu.

Birtakım dolaplar çevirir. Gözleri balıklarınki gibi ayırık. Baş kel.

Cristal'i kapının önüne koyduğunda, hepimiz gecelik ücretlerimizi ödemeyi reddettik. Polis çağıracağını söyledi. Ona aynasızların işlerini soruşturmaktan, duşlarını ve hesap defterlerini incelemekten çok memnun olacaklarını söyledik. O da ısıtmayı kapattı. Üç günün sonunda tekrar ödemeye başladık. Ocak ayıydı. Cristal'i bir daha görmedik. Brezilya'ya dönmek istiyordu.

Bir kalıp sabunla yıkanırım. Cildimin kuruyup sertleşmesini hissetmeyi, biraz gerilmesini, canımı yakmasını severim. Duş jeli fazla yumuşak. Deri biraz yağlı kalıyor, sanki üzerine zeytinyağı sürmüşsünüz gibi. Kuru olmasını tercih ederim. Kendimi temiz, dezenfekte olmuş hissedirim. Alnımı kırıştırıyorum. Geriliyor; bunu çok seviyorum. Boynumda küçük sivilceler var. Sürtünmeden olabilir. Sürekli eşarp takarım. Akne ya da içi dolu sivilceler değil, hayır, kuru sivilceler. Onları tırnaklarımla kaşırım. Boynumdan kazırım. Bazen bir tanesi direnir; onu bir sonraki güne saklarım. Bu benim duştan çıkıp odama dönerkenki küçük aktivitem.

Ardından acıkıyorum. Bir yumurta ya da bir kutu konserve pişiriyorum. Televizyonun önünde kahvaltımı yapıyorum. Aptallar. Onları izlemeyi çok seviyorum.

Ben bir sokak fahişesiyim. Telekız ya da onun gibi bir şey değil; hayır, gerçek bir kaldırım fahişesi, yüksek topuklu ve mentollü sigaralı. Bu sabah bir yere gidiyorum. Vermem gereken eski bir hizmet. Detaylarına girmeyeceğim. Size çocukluğumdan, aşklarımdan, acımdan bahsetmeyeceğim. Size buraya nasıl geldiğimi söylemeyeceğim,

bu fazla hoşunuza giderdi. Bugünümden başka hiçbir şey alamayacaksınız. Tecavüzden, terk edilmeden, HIV'den ve eroinen bahsetmemi beklediyseniz, defolun sapıklar. Burada sadece benim günüm olacak, yaşadığım tüm günlere, geberene kadar yaşayacağım tüm günlere benzeyen. Aile faciası, üçüncü sayfa haberleri ya da psikolojik çıkarımlar olmayacak.

Hava güzel. Benim umurumda değil. Gölgeden yürüyorum. Trençkot giydim, sekretere benziyorum. Ofise gitmiyorum; trençkotumun altında lateks var. Çok sevdiğim bir kelime bu. Lateks. Ağızda şaklıyor.

Otobüs bekliyorum. Sigara içiyorum. 21 numara; Glacière Arago.

Şehrin gürültülerini müzikmiş gibi dinliyorum. Yürüyen erkeklerin ve oynayan çocukların olduğu popüler bir şarkı.

Mahkûmları çok seviyorum. Nazikler, benimle evlenmek istiyorlar. Başka çareleri yok. Kimseye zevk vermeyi seven kibar fahişe rolü yapmayacağım, Santé Hapishanesi'ndeki tipler hariç, onlara farklı bakıyorum. Daha az hüznü. Daha az hüznü çünkü daha üzücü.

Otobüste yazıyorum. Ortaokul öğrencileri öğle yemeğine gidiyor. Yaşlılar kendi küçük yaşlı yolculuklarını yapıyor. Durakları biliyorlar, sokakları biliyorlar. Küçük yaşlı kafalarında ne düşündüklerini bilmek isterdim. Anılarını çiğniyor, onları yorgun beyinlerinde kemiriyorlar. Biletlerini ellerinde tutuyorlar. Titriyorlar. Korkuyorlar; küçük, cam gibi gözlerinden okunuyor bu. Yaşlılık rollerini oynuyorlar.

DOMINIQUE

I

Onu öldürmek istiyorlardı. Ne zaman olacağını kesin bilmiyordu, kimin yapacağını kesin bilmiyordu; ama bunun olacağını biliyordu, aralarından birinin – Baba, Anne, hizmetçi, komşu ya da Aurélie'nin– kafasını piyanoya koyacağını, iki yanağını tuşlar ve ahşap kapak arasında ezeceğini biliyordu. Evet, aynen böyle olacaktı, salondaki piyanoda beynini ezeceklerdi.

Dominique pek bir şey bilmiyordu ama bundan hiç şüphesi yoktu. Beyninin parçacıkları tuşlara saçılacaktı. Kan parkeye sıçrayacaktı. Gömülürken uğursuz piyanoda Purcell'in bir marşı çalınacaktı. Hizmetçi tuşları itinayla temizleyecekti, beyninin parçaları mutfak evyesi tıkanmasın diye banyo klozetine atılacaktı. Can çekişirken bir sifon hakkı bile olmayacaktı. Beyni biraz zor çıkmış büyük bir bok gibi tuvaletten gidecekti.

O foseptikte yüzüyordu, piyanonun tuşları temizlenmişti, kar gibi beyazdı, kız kardeşi Aurélie etütlerini

çalıyordu. Ailede artık kimse küçük Dominique’i düşünmüyordu, kığımızdan çıkıp foseptik tarafından çekilen bok gibi kafamızdan çıkmıştı.

Dominique’in çocukluğu biraz hüznüydü. Her geçen günü küçük bir zafer olarak görüyordu ama korkular hemen yeniden saldırıya geçiyordu, belki onları yarın öldürebilirdi. Durum bir suç gerilimi gibiydi. Onu seviyormuş, sanki onlar için oğullarından daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi yapıyorlardı. Ama Dominique aptal değildi. Bütün bu ideal aile havalarının altında nefret dolu kocaman bir canavarın saklandığını çok iyi biliyordu.

Okula gitmediği için bir özel öğretmen kendisine haftada üç kez ders veriyordu. Adı Joncourt’du, bıyıklıydı. Evrak çantasında her çeşit kitap bulunurdu, cebir, coğrafya; daktiloyla yazılmış, Fransızca, Latince, sayılarla dolu yüzlerce sayfa...

Joncourt pek eğlenceli değildi ama en azından Dominique’i öldürmeyecekti. Ona güvenebilirdiniz, gözlük takıyordu. Babası da takıyordu ama onunki bir hileydi, oğlunun güvenini kazanmak için giyilen bir kılıktı, bir hapishane kuşunun yüzündeki palyaço maskesi gibiydi.

Dominique’e onu neden öldürmek istediklerini sormayın. Bunu önemsemiyordu. Aslında bilse iyi olurdu, korku içinde bir cinayeti bekleyerek yaşamak pek hoş değildir.

Bu durumu kendisi seçmemişti; orada, kafasını salondaki piyanoda ezmek isteyen bu lanet ailenin içindeydi. Eğer bundan bahsetseydi deli muamelesi görürdü. Aurélie’nin çok nazik, çok çalışkan bir havası vardı. Ebeveynine gelince, Nine’nin dediği gibi, cennetlik bir

hâlleri vardı. Ama Dominique'in ölmesini istiyorlardı ve o bunu unutamıyordu. Kesin olan tek şey buydu; çok üzücü bir kesinlik.

Başına geleceklere hazırlanıyordu, yol kenarlarına mektuplar saklıyordu. Mektuplarda ölümünün nedenlerini açıklıyordu, bir gün azimli bir yürüyüşünün intikamını alacağını, balta ya da mitralyözle katil ailesini vahşi bir şekilde ortadan kaldıracığını umarak. Adalet tecelli edecekti, bunun için bir Tanrı olmalıydı. Bir çocuğun ölümü cezasız kalamazdı, Joncourt'un ahlak dersleri bunu gözü kapalı, ağzında yapmacık bir gülümsemeyle onaylayacaktı. Bunun tersini ancak Baba, Anne, hizmetçi, komşu ya da Aurélie gibi pislikler dileyebilirdi. Ah, ideal aile havalarının altında nasıl da zalimlerdi! Kendi oğlunu, kendi etinden, kanından bir varlığı, kafasını piyanoya sıkıştırarak öldürmek! Canavarca bir suç, evet, bu canavarca bir suç olurdu. Onların yanında –onların şu ya da bu gün illaki yapacaklarının yanında– Pierre Rivière bayağı saygıdeğer biri kalıyordu. Yapacaklarından daha kötü bir şey olamazdı. Eğer Dominique en azından bir salgın, bir savaş ya da depremi yaşanacağına bel bağlayabilseydi, bu durumdan çıkabileceğini, paramparça beynini banyonun klozetinde, kocaman bir bok gibi foseptikte yüzerken görmeyeceğini umabilirdi. Onların ölümü –Baba'nın, Anne'nin, hizmetçinin, komşunun ve Aurélie'nin ölümü– evet, sadece hepsinin ölmesi onu acıklı kaderinden kurtarabilir, hayatını güvende, kafasını sağlam kılabilirdi. Eğer kaçarsa onu kesin yakalarlardı, onu boynuna ip bağlayıp sürükleyerek evin salonuna, piyanonun, son göz yaşlarının kuruyacağı işkence aletinin önüne kadar

getirirlerdi. Parlak tuşlara bulaşan birkaç damla, son korkuları. Şlak, tek bir darbeye piyanonun kapağı kafatasına çarpar. Bir defa, sonra ikinci defa, üçüncü defa, kafası karpuz gibi patlayana, eti enstrümanın dört bir yanına saçılana kadar.

Sonra bir güzel gülerlerdi, baba, anne, hizmetçi, komşu ve Aurélie. Hep beraber gülerlerdi, birbirinin ellerini tutup dans ederlerdi, Dominique'in beyaz ve sıska cansız küçük bedeni, ezilmiş tanınamaz hâldeki kafası etrafında dönerlerdi.

Şimdiden cesedinin etrafında düzenleyecekleri küçük eğlenceyi, onca bekledikleri o korkunç toplantıyı görebiliyordu.

Yalnız çok korkaklardı. Dominique 12 yaşındaydı, kendini savunamazdı. Böyle bir kaderi hak etmek için ne yapmıştı? Hiçbir şey, doğrusunu söylemek gerekirse hiç kötü bir şey yapmamıştı. Doğmuştu ve olanı biteni anlayacak yaşa geldiğinden beri, ruhunun derinliklerinde onu bir gün bu lanet olası piyanoyla öldüreceklerini bilmişti. Hayal görüyor olmalıydı. Bazen kendini buna ikna etmeye çalışıyordu. Ama nafile, bunu içinde sanki sahip olduğu tek gerçeklik gibi hissediyordu. Önsezisi kendiliğinden konuşuyordu. Olacağı kanıtlanmış bir şeydi. Onu öldüreceklerdi, bunu nasıl yapacaklarını bile biliyordu.

II

Onu asla anlamadılar. Canını kurtarmak istediği için onu bir yere kapattılar. Şimdi, dört duvar arasında kendini koruyor. En azından burada onu öldürmeyecekler.